

نقش اعتماد در زندگی زناشویی/ بدگمانی انسان را تبار می کند

زن و شوهر باید در همه ابعاد زندگی، خواه بعد مالی و یا بعد ناموسی به یکدیگر اعتماد داشته باشند تا بتوانند زندگی مشترک خانوادگی را اداره کنند، چرا که معنای واقعی زندگی مشترک که سکون و آرامش است در چنین محیطی ملموس خواهد بود.

زن و شوهر باید در همه ابعاد زندگی، خواه بعد مالی و یا بعد ناموسی به یکدیگر اعتماد داشته باشند تا بتوانند زندگی مشترک خانوادگی را اداره کنند، چرا که معنای واقعی زندگی مشترک که سکون و آرامش است در چنین محیطی ملموس خواهد بود.

به گزارش خبرگزاری مهر، اعتماد از کلمه عمد و عماد اشتقاق یافته است و عماد در زبان عربی به ستون و تکیه گاه اطلاق می شود. همان طور که ستون ها با یکدیگر پیوند و اتصال می یابند تا سقف و طاق خانه بر آنها استوار گردد، ما نیز وقتی که به کسی اعتماد می کنیم، یعنی به او تکیه کرده او را تکیه گاه خود قرار می دهیم. بدیهی است که بر اثر اعتماد و اطمینان است که کاری را به کسی می سپاریم و هیچ گونه تزلزل و دغدغه خاطری به خود راه نمی دهیم.

یکی از اصول اولیه زندگی اجتماعی، اعتماد داشتن افراد به یکدیگر است. اگر افراد جامعه ای نسبت به یکدیگر اعتماد و اطمینان نداشته باشند، کار و تلاش در چنین جامعه ای دشوار و در مواردی ممتنع خواهد بود. به عبارت دیگر اگر اطمینان و اعتماد در جامعه ای وجود نداشته باشد، هیچ خانواده ای فرزند خود را به مدرسه نخواهد فرستاد، هیچ بیماری به پزشک مراجعه نخواهد کرد و هیچ فردی سوار اتوبوس نخواهد شد، زیرا چرخهای زندگی بر محور اعتماد و اطمینان افراد نسبت به همدیگر گردش می کند.

یکی از نهادهای اصیل اجتماعی کانون خانواده است. بحث در این است که زن و شوهر باید در همه ابعاد زندگی، خواه بعد مالی و یا بعد ناموسی به یکدیگر اعتماد داشته باشند تا بتوانند زندگی مشترک خانوادگی را اداره کنند. معنای واقعی زندگی مشترک که سکون و آرامش است در چنین محیطی ملموس خواهد بود.

به طور کلی در هر محیطی که روح بدگمانی و سوء ظن راه یافته باشد، اضطراب و تشویق در آن حاکم خواهد بود و در اینجا ذکر دو نکته اساسی ضروری است: یکی اینکه زن و شوهر برای وصول به اعتماد و اطمینان کامل نسبت به یکدیگر در درجه اول موظف هستند از انجام هر نوع رفتاری که موجب توهم و سوء ظن می شود، شدیداً اجتناب کنند و همچنین از ابراز کلمه و یا جمله ای که در طرف مقابل شک و تردید ایجاد می نماید، پرهیز کنند چرا که هیچ موجودی مانند انسان حساس و ظریف نیست. حتی شوخی کردن های نابجای زن و مرد می تواند در مواردی بذر بدبینی و سوطن را در دل طرف مقابل بکارد و پس از گذشت مدت زمانی زن و شوهر نسبت به یکدیگر بدگمان و بدبین گردند.

نکته دوم اینکه بر اساس حساسیت ها و ظرافت فوق العاده انسانها، در دین اسلام به همه مسلمانان دستور داده که در برخورد با امور مشکوک، بلافاصله آنها را به طور صحیح و منطقی توجیه نمایند و از ظهور و بروز هر نوع وسوسه ای شدیداً جلوگیری به عمل آورند. از امام جعفر صادق (ع) نقل شده که فرمودند: هرگاه فردی رفتار مشکوکی را مشاهده کرد، بلافاصله باید عمل انجام دهنده را به طور معقول و منطقی توجیه نماید و اگر از انجام چنین عملی عاجز است بداند که آلودگیهای روحی او را از توجیه و حمل بر صحت بازداشته است، لذا شایسته است که چنین شخصی به حال خود بگردد.

خانواده ها با به کارگیری دستورهای ارزنده اسلامی باید از بروز و نفوذ هر نوع سوء ظن و بدگمانی خود را مصون نگاه دارند و نگذارند به صفا و صمیمیت خانوادگی لطمه وارد شود. خداوند در مورد بدگمانی در سوره حجرات، آیه 21 می فرماید: برخی از گمانهای بد، گناه

و معصیت به شمار می آیند، گرچه به زبان آورده نشوند. حضرت علی(ع) نیز در این باره می فرماید: هرگز گمان بد نبی، چه گمان بد عبادت را فاسد و گناهان را سنگین تر می سازد. حضرت علی(ع) در فرازی دیگر می فرماید: یعنی هرکه درباره دیگران سوظن داشته باشد، باطن و سریره اش زشت و آلوده است.

هدف اساسی از ازدواج وصول به سکون و آرامش است و بدیهی است که این هدف وقتی تحقق می یابد که زن و مرد نسبت به یکدیگر اعتماد داشته باشند. در برخی از روایات اسلامی در باب ویژگی های همسر خوب چنین آمده است: زن شایسته کسی است که وقتی همسرش به مسافرت می رود با دقت و اهتمام از ناموس و اموال او جدا مراقبت به عمل آورد. طبعاً این گونه پاسداری وقتی انجام می گیرد که زن و شوهر با همه وجود به یکدیگر اعتماد و اطمینان داشته باشند.

زندگی خانوادگی یک نوع مشارکت است و اولین و اساسی ترین شرط در شرکت ها، اطمینان و اعتماد شرکاء نسبت به یکدیگر می باشد. در نتیجه پایه و اساس هر نوع رابطه ای اعتماد و اطمینان می باشد بدیهی است که در رابطه زناشویی زن و مرد باید زمینه های اعتماد را برای یکدیگر فراهم کنند که حتی کمترین خللی در صفا و صمیمیت آنان وارد نشود.